

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Přípravný výbor Lvů kulatého stolu, Řádu Zemí Koruny české**
se sídlem Roudníček 8, Budyně nad Ohří
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Filipem Rigelem, Ph.D.
se sídlem Teplého 2786, Pardubice

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 22. 12. 2016 č.j. MK 78904/2016 OLP

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž ministr kultury (dále jen „orgán rozhodující o rozkladu“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 31. 5. 2016 č.j. MK 36991/2016 OC o zamítnutí návrhu na registraci Lvů kulatého stolu, Řádu Zemí Koruny české (dále „Řád LKS“ nebo jen „řád“) jako církve a náboženské společnosti dle § 14 odst. 3 zákona

č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů (zákon o církvích a náboženských společnostech), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 3/2002 Sb.“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí orgán rozhodující o rozkladu nejprve shrnul průběh řízení o návrhu na registraci Řádu LKS. Tento návrh byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 22.12.2014, obsahoval však nedostatky. Na podpisových arších odpovídalo pouze 220 z 354 zde uvedených osob požadavkům zákona, přičemž v § 10 odst. 2 písm. c) zákona č. 3/2002 Sb., je vyžadováno nejméně 300 osob. Základní dokument vykazoval nedostatečně specifikované poslání církve a chybějící základní články víry, uvedení způsobu ustanovení statutárního orgánu, nebylo v něm uvedeno sídla, vyřešena otázka členství žen, panovaly nejasnosti stran některých orgánů církve a nebyly uvedeny osobní údaje členů statutárního orgánu. Správní orgán I. stupně proto žalobce vyzval k doplnění návrhu a odstranění shora uvedených vad. Žalobce na základě této výzvy zaslal správnímu orgánu I. stupně přepracovaný základní dokument a postupně doplnil požadované dokumenty a jednotlivé podpisové archy. Správní orgán I. stupně poté základní dokument přezkoumal a shledal, že splňuje formální požadavky zákona, na základě přezkoumání podpisových archů pak shledal, že údaje 335 podepsaných osob odpovídají zákonným požadavkům. Následně na základě dotazníkového šetření ověřoval, zda se podepsané osoby skutečně k Řádu LKS hlásí. Vzhledem k velkému množství případů (150), v nichž se nepodařilo adresátům dotazník doručit, požádal správní orgán I. stupně žalobce o poskytnutí doručovacích adres těchto osob, což však žalobce dopisem ze dne 20. 11. 2015 odmítl a správnímu orgánu I. stupně poskytl pouze údaje o třech koordinátorech Řádu LKS působících ve věznicích. Na základě vyjádření žalobce o působení koordinátorů Řádu LKS ve věznicích správní orgán I. stupně oslovil Vězeňskou službu s dotazem, zda je možné, aby ve věznicích působili koordinátoři Řádu LKS, na což Vězeňská služba odpověděla, že jí o působení koordinátorů řádu ve věznicích není nic známo. Správní orgán I. stupně také zjistil u některých osob, které uvedly, že se k Řádu LKS nehlásí, avšak nevyjádřily se ohledně pravosti svého podpisu, značnou odlišnost podpisu uvedeného na podpisovém archu od podpisu uvedeného na dotazníku. Za účelem posouzení činnosti a učení Řádu LKS správní orgán I. stupně ustanovil soudního znalce Mgr. Františka Fojtíka, jehož posudek byl správnímu orgánu I. stupně doručen dne 4. 3. 2016. Znalec v něm vyslovil závěr, že část učení Řádu LKS je náboženského charakteru a že učení řádu je v otázkách náboženství minimalistické. Z eklesiologického hlediska znalec označil Řád LKS za církev, ovšem v počtu osob v rádech desítek, nikoliv stovek.
3. Správní orgán I. stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým návrh žalobce na registraci Řádu LKS jako církve zamítl. Uvedl v něm celkem pět důvodů pro zamítnutí registrace rozdělených do tří tematických okruhů. Předně odkázal na § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., s tím, že každé náboženské společenství, které žádá o registraci jako církev či náboženská společnost dle uvedeného zákona, musí mít atributy církve a náboženské společnosti ve smyslu zákonné definice zakotvené v tomto ustanovení. Nenaplní-li daná entita tyto znaky, je vyloučeno, aby byla jako církev či náboženská společnost registrována. Řád LKS je dobrovolným společenstvím osob s vlastní strukturou, orgány a vnitřními předpisy, nesplňuje ale definici církve a náboženské společnosti v dalších dvou bodech. Jedním z definičních znaků církve a náboženské společnosti podle § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., je založení za účelem vyznávání určité náboženské víry a případně obecně prospěšné činnosti. Základní dokument upravuje v čl. 2.1. poslání Řádu LKS, jímž má být upevnění víry v Boha, napravení morálních hodnot upadající společnosti, výchova

k lásce k bližnímu, pomoc trpícím a potřebným a láska k vlasti. Základní články víry jsou pak uvedeny v řádovém desateru, Kodexu cti Řádu LKS a Základech učení Řádu LKS ve znění po doplnění, neboť v původním návrhu byly základní články víry formulovány nedostatečně. Otázkou však dle správního orgánu I. stupně zůstalo, do jaké míry je účelem založení a existence Řádu LKS vyznávání určité náboženské víry, neboť z podkladů vyplynulo, že hlavním smyslem existence Řádu LKS je obecně prospěšná činnost. Základní poslání Řádu LKS je dle čl. 2.7. základního dokumentu zaměřeno směrem k Bohu (uctívání Božích principů), směrem ke členům Řádu LKS (duchovně-výchovná, vzdělávací a pastorační činnost) a směrem k okolnímu světu (šíření lásky, Boží pravdy a morálního učení lidu kdekoliv). Jak jsou tato poslání plněna, je uvedeno v čl. 2.8. základního dokumentu, který obsahuje 15 bodů, z nichž se však vyznávání určité náboženské víry týkají pouze tři; ostatní se týkají obecně prospěšné činnosti. Dle poznatků znalce navíc Řád LKS v oblasti vyznávání určité náboženské víry v současné době praktikuje pouze bod č. 15 týkající se modliteb. Evangelizace a zakládání kaplí se v současné době neděje. Dále je v menší míře prováděna pastorační činnost ve věznicích nebo vůči menšímu okruhu osob z řad členů či věřících. Uvedeným závěrům svědčí také vyjádření jednotlivých členů Řádu LKS (správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí citoval zmocněnce žalobce J. O. D., člena Rady starších A. W. a člena žalobce T. J.). Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že podstatou existence Řádu LKS je obecně prospěšná činnost, což bylo potvrzeno ve znaleckém posudku. Co se týče vnějších projevů náboženské víry, tyto v případě Řádu LKS chybí. Poslední shromáždění věřících se konalo dne 6. 2. 2016 a bylo svoláno na základě dotazu znalce. Účastnilo se jej na 30 osob a byl na něm přítomen kazatel Církve bratrské J. V., který vedl kázání a chvalozpěvy. Uvedený obřad a projevy víry byly tedy iniciativou hosta shromáždění, nikoliv Řádu LKS. Ze strany věřících či členů řádu LKS byly jediným náboženským prvkem společné modlitby, které však každý pronášel postupně svými slovy a v různé formě, což odráželo míru jinakosti pojetí víry jednotlivých účastníků. Na základě poznatků znalce se ani v případě modlitby nedá hovořit o projevech určitosti náboženské víry. Další část shromáždění již náboženské prvky nevykazovala. Kromě uvedeného shromáždění Řád LKS pořádá každoročně na konci srpna oslavy dne Svátého Rufa, které jeho členové označili za jediné dosud pořádané celocírkevní shromáždění. Dle správního orgánu I. stupně se však nejedná o akci s náboženským charakterem a je pořádána v partnerství se soukromými společnostmi a městem Zákupy. Jeho minimální četnost potvrdil i zmocněnec přípravného výboru, z jehož odpovědi vyplynulo, že náboženským shromážděním řád nepřikládá větší význam a podmiňuje je vnějším podnětem či důležitou událostí. Další druhy shromáždění jsou určeny pro členy Řádu LKS, přičemž se jedná o schůze a zasedání. I v tomto případě však chybí projevy určité náboženské víry. Obsahem současné činnosti Řádu LKS nejsou ani bohoslužby a vyučování, chybí tak náboženské obřady, projevy víry a s jejím vyznáváním spojené shromažďování, bohoslužba, vyučování a duchovní služba.

4. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že znalci nebylo v rámci znaleckého zkoumání sděleno kompletní složení Rady starších Řádu LKS a řád chtěl ponechat jako neveřejné i některé další informace, jako např. řádovou modlitbu a řádový slib, což potvrdili i členové žalobce. Uvedené informace nebyly sděleny ani správnímu orgánu I. stupně a nelze je dohledat ani na internetových stránkách řádu či v jeho prezentaci na sociálních sítích. Radu starších je přitom nutno považovat za součást organizační struktury Řádu LKS, která je standardně kontrolním a poradním orgánem a v případě, kdy není obsazena funkce velmistra, je orgánem nejvyšším a statutárním. Je tedy nepřijatelné, aby bylo její složení utajováno. Ze

znění základního dokumentu Řádu LKS plyne, že v případě registrace by se veřejnost z uvedeného dokumentu nedozvěděla znění řádové přísahy a řádové modlitby, přičemž řádovou modlitbu je nutno označit jako součást učení, nikoliv pouze za symbol. Obdobně by pak mělo být přístupováno i k řádové přísaze. Nelze tak souhlasit se závěrem znalce, že Řád LKS nezatajuje žádné podstatné prvky svého učení, struktury či činnosti. Tím, že Řád LKS v některých částech utajuje své učení a částečně svou organizační strukturu, je jeho činnost v rozporu s podmínkami stanovenými zákonem, a nejsou tak splněny podmínky pro registraci.

5. Řád LKS dle správního orgánu I. stupně porušil také § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Správní orgán zaslal osobám uvedeným na žalobcem předložených podpisových arších dotazník s dotazem, zda se k řádu skutečně hlásí, přičemž se vrátilo jen 33 dotazníků (více než 150 adresátům se dotazník nepodařilo doručit). Z vrácených dotazníků bylo zjištěno, že 19 osob se k řádu hlásí a 14 nikoliv, přičemž 4 z nich uvedly, že podpisový arch nepodepsaly a jedné osobě byly sděleny nepravdivé skutečnosti. Správní orgán I. stupně vyhodnotil podezření ze zneužití osobních údajů a falšování podpisů jako oprávněné a shledal, že se ze strany žalobce jednalo o nezákonné jednání motivované snahou domoci se registrace. Pochybnosti měl také vzhledem k velkému množství nedoručitelných dotazníků a neposkytnutí součinnosti ze strany zmocněnce žalobce. Ohledně údajné činnosti koordinátorů Řádu LKS ve věznicích správní orgán I. stupně oslovil Vězeňskou službu, která sdělila, že osoby ve výkonu vazby či trestu mohou využívat pouze duchovních služeb poskytovaných osobami pověřenými svou církví k této činnosti. Taková církev musí mít oprávnění k výkonu příslušného zvláštního práva dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 3/2002 Sb. Shromažďování podpisů pro registraci nové církve a náboženské společnosti bez vědomí personálu věznice není možné. O působení zmocněnce žalobce či koordinátorů Řádu LKS není Vězeňské službě nic známo. Vězeňská služba správnímu orgánu I. stupně proto registraci Řádu LKS nedoporučila. Žalobce v reakci na toto doporučení uvedl, že Vězeňská služba není účastníkem řízení a její vyjádření přesahuje rámec položených dotazů, takže by na něj neměl být brán zřetel. K tomu správní orgán I. stupně podotkl, že Vězeňská služba sice nebyla účastníkem řízení, avšak podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být i podklady od jiných orgánů veřejné moci. Správní orgán I. stupně ověřoval, zda bylo působení Řádu LKS ve věznicích dovolené a zda nebylo v rozporu se zákonem. Konstatoval, že k výkonu duchovní služby v místech, kde se vykonává trest odnětí svobody, jsou dle § 20 odst. 3 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“) oprávněny pouze ty registrované církve a náboženské společnosti, kterým bylo přiznáno oprávnění k výkonu tohoto práva podle zvláštního právního předpisu. U církvi, kterým toto právo přiznáno nebylo, tak připadá v úvahu působení dle § 43 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Církev, která nebyla registrována dle zákona č. 3/2002 Sb., lze v uvedeném ustanovení zařadit do zbytkové kategorie dalších orgánů a institucí, které mohou přispět k plnění účelu výkonu trestu. Pro její působení ve věznicích je však nutná dohoda s ředitelem Vězeňské služby, případně ředitelem věznice. V této souvislosti správní orgán odkázal také na § 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., a uzavřel, že Řád LKS porušil § 43 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a pokusil se dosáhnout registrace nezákonným způsobem, čímž porušil § 5 zákona č. 3/2002 Sb.

6. Správní orgán I. stupně shrnul, že část činnosti a učení Řádu LKS je náboženská a u části členů lze hovořit o náboženské víře, její vyznávání však není hlavním účelem řádu. V jeho

současné činnosti chybí náboženské obřady, projevy víry a s jejím vyznáváním spojené shromažďování, bohoslužba, vyučování a duchovní služba. Řád LKS tak není církví, jak ji definuje § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb. V některých částech utahuje své učení, stejně jako svou organizační strukturu, čímž naplňuje § 5 písm. f) uvedeného zákona. Při shromažďování podpisových archů navíc v některých případech docházelo k neoprávněnému nakládání s osobními údaji. Řád LKS také neoprávněně působil ve věznicích, a porušil tak ustanovení § 43 odst. 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Těmito jednáními se Řád LKS pokusil dosáhnout cíle nezákonným způsobem, což je zakázáno ustanovením § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Správní orgán I. stupně proto dle § 14 odst. 3 ve spojení s § 3 písm. a) a § 5 zákona č. 3/2002 Sb., rozhodl o zamítnutí návrhu na registraci.

7. V rozkladu proti zamítavému rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítal, že zákon nikde nehovoří o hlavním a vedlejším účelu vzniku církve. Žalobce také neví, kde správní orgán prvního stupně našel oporu pro argumentaci, že charitativní činnost Řádu LKS převažuje nad činností náboženskou. Má za to, že v tomto případě správní orgán hodnotil otázky, k jejichž zodpovězení je potřeba odborná způsobilost. V případě projevů víry zákon pracuje pouze s demonstrativním výčtem; pro Řád LKS je důležitá kontinuita v meditaci, nikoliv samotný obřad. Výpovědi jeho členů správní orgán hodnotil pouze z fragmentů odpovědí na dotazy znalce, které byly vytrženy z kontextu. V pojetí zákona a znaleckého posudku lze řád jednoznačně považovat za církev. Za neopodstatněné označil žalobce tvrzení, že Den sv. Rufa nemá náboženský charakter. Nesouhlasil také se závěry správního orgánu ohledně utajování, přičemž odkázal na závěr znalce, podle něž řád svou strukturu či učení neutahuje. Žalobce zároveň v rozkladu uvedl internetové odkazy s tím, že požadované součásti svého učení či organizační struktury Řád LKS zveřejnil na webových stránkách, čímž tento důvod zamítnutí registrace odpadl. K podpisovým archům namítl, že správní orgán I. stupně vyřadil podpisy bez jakéhokoli právního důvodu a zastrášoval osoby oslovené prostřednictvím dotazníků. Přiložil také vyjádření některých osob hlásících se k Řádu LKS. K působení řádu ve věznicích pak uvedl, že je s lidmi ve výkonu trestu v kontaktu, zasílá jim balíčky, řádové předměty a pomáhá jejich rodinám, čímž zákon neporušuje. Sběr podpisů probíhal korespondenčně.
8. Orgán rozhodující o rozkladu v rámci vypořádání námitek uplatněných v rozkladu konstatoval, že nelze popřít existenci některých náboženských prvků v učení a činnosti Řádu LKS ani náboženskou víru členů. Nesouhlasil však s tvrzením žalobce, že zákon č. 3/2002 Sb., nehovoří o hlavním a vedlejším účelu vzniku církve. Z jazykového výkladu § 3 písm. a) tohoto zákona je zřejmé, že stěžejní činností církve a náboženské společnosti a důvodem pro její založení je činnost náboženská. Obecně prospěšná činnost je pouze doplňkem k činnosti duchovní a nemusí být vůbec vykonávána. Tvrzení o náboženském charakteru řádu se orgánu rozhodujícímu o rozkladu jeví jako účelové s cílem dosáhnout registrace. Ve shodě se správním orgánem prvního stupně konstatoval, že duchovní a náboženská činnost Řádu LKS je jen marginálním doplňkem k jeho hlavní činnosti, kterou je obecně prospěšná činnost. Nejsou tak naplněny definiční znaky církve a náboženské společnosti z hlediska jejího založení za účelem vyznávání určité náboženské víry ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb. Zákon výslovně hovoří o projevech vyznávání určité náboženské víry, nicméně v případě shromáždění ani v případě ostatních aktivit se v registračním řízení neprokázalo, že by Řád LKS měl projevy vyznávání určité náboženské víry. Náboženský charakter řádu není zřetelný, projevuje se skrytě, okrajově a jen u některých členů. Co se týče charakteru oslav Dne svatého Rufa, orgán rozhodující

o rozkladu odkázal na vyjádření znalce, podle kterého tuto akci nelze považovat za shromáždění náboženského charakteru. Kromě uvedených oslav se jediné další shromáždění uskutečnilo až v reakci na dotazy znalce. Jediným náboženským prvkem při něm byla modlitba, která však nesplňovala požadavek určitosti náboženské víry, neboť ji každý pronášel svými slovy a v různé formě, což odráželo míru jinakosti pojetí víry účastníků shromáždění. Další aktivity, o kterých v rozkladu hovoří žalobce, jako je rituál propojení, jsou jen těžko představitelné vzhledem k tomu, že jednotliví věřící Řádu LKS mají jen velmi nízké povědomí o učení řádu, jak potvrzují závěry znalce.

9. Důvod k zamítnutí registrace Řádu LKS kvůli utajování ve smyslu § 5 písm. f) zákona č. 3/2002 Sb., dle orgánu rozhodujícího o rozkladu odpadl, a to vzhledem ke zveřejnění součástí učení a organizační struktury řádu zejména prostřednictvím internetových odkazů uvedených v rozkladu.
10. Orgán rozhodující o rozkladu nesouhlasil s tvrzením žalobce, že správní orgán I. stupně vyřadil osoby uvedené na podpisových arších bez zjevného právního důvodu. Údaje na podpisových arších byly srovnány s údaji v informačním systému evidence obyvatel a v případě nesprávného uvedení některého údaje správní orgán tyto osoby nezapočítal k osobám hlásícím se k církvi, přičemž následně zaslal žalobci seznam chybných údajů u dodaných podpisových archů s uvedením pořadového čísla osoby a důvodu, proč nebyla započítána jako osoba hlásící se k řádu, a to spolu s výzvou k doplnění či opravě podpisových archů. Žalobce sice po vydání prvostupňového rozhodnutí u tří osob formuláři s ověřenými podpisy vyvrátil závěry správního orgánu I. stupně, že nejsou osobami hlásícími se k Řádu LKS a že byly zneužity jejich osobní údaje, ale stále trvá stav, kdy jedna osoba na základě kopie podpisového archu potvrdila, že podpis na podpisovém archu není její vlastnoruční a jedna osoba uvedla, že byla při podpisu archu uvedena v omyl. Proto i nadále trvá tento důvod pro zamítnutí registrace ve smyslu návětí § 5 zákona č. 3/2002 Sb.
11. K působení Řádu LKS ve věznicích orgán rozhodující o rozkladu uvedl, že žalobce sice v rozkladu poukazuje na korespondenční charakter kontaktů s osobami ve výkonu trestu, koordinátoři řádu označení žalobcem v jeho vyjádření ze dne 20.11.2015 však byli toho času všichni ve výkonu trestu odnětí svobody, a proto nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že k činnosti Řádu LKS nebylo třeba žádné povolení. Jelikož Vězeňské službě nebylo o jejich duchovní činnosti nic známo, trval důvod pro zamítnutí registrace, neboť Řád LKS působil ve věznicích bez potřebné dohody v rozporu s § 43 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, čímž došlo k porušení § 5 zákona č. 3/2002 Sb.
12. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce předně namítl jeho nepřezkoumatelnost. V rámci této námitky odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005 č.j. 2 Afs 24/2005 – 44 a uvedl, že v rozkladu vymezil argumentaci prostřednictvím srovnání základních dokumentů registrovaných církví se základními dokumenty Řádu LKS. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však tato námitka nebyla vůbec vypořádána.
13. Žalobce konstatoval, že církev vzniká právně neuchopitelnou skutečností – faktickým sdružením osob se stejným náboženským cítěním a touhou jej sdílet s ostatními organizovaným způsobem. „Světskou“ právní subjektivitu pak církev získává procesem registrace, která může být podmíněna zákonnými podmínkami. Aby byl registrační proces ústavně konformní, musí respektovat skutečnost, že církev vzniká primárně fakticky a teprve sekundárně po právní stránce. Dle žalobce je tak vyloučena interpretace příslušných ustanovení upravujících registrační proces, která by byla restriktivní z pohledu právní akceptace již fakticky existujících sdružení. V této souvislosti odkázal na nález Ústavního

soudu ze dne 27. 11. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 6/02 a rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Metropolitní církev Besarábie a další proti Moldávii ze dne 13. 12. 2001).

14. Žalobce považuje za nesporné, že v projednávané věci návrh na registraci podala osoba splňující všechny podmínky a návrh na registraci obsahoval veškeré zákonem stanovené náležitosti. Důvodem zamítnutí návrhu byl nesprávný názor žalovaného, že Řád LKS není církví ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., a dále jeho nesprávný názor o činnosti řádu v rozporu se zákonem. Žalobce má za to, že zamítnout návrh na registraci církve podle § 14 odst. 1 písm. c) zákona č. 3/2002 Sb., je možné pouze v případě, že činnost církve je v rozporu s podmínkami stanovenými v § 5 téhož zákona, jenž upravuje podmínky vzniku a působení církví a náboženských společností. Nelze tak zamítnout návrh na registraci s ohledem na § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., z toho důvodu, že „registrovaná církev neodpovídá představě církve, jak si ji představuje žalovaný (tj. stát).“ Takový postup by byl v rozporu s čl. 16 Listiny základních práv a svobod, neboť by znamenal nepřípustnou státní ingerenci do života církví coby jednotek přirozených a založených na mnohdy značně niterných náboženských představách. Smysl a význam ustanovení § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., dle mínění žalobce nespočívá v tom definovat podmínky pro činnost církví, ale jde spíše o ustanovení definiční či vysvětlující, tj. o jakousi legislativní zkratku, která prostupuje daným zákonem. Ohledně legální definice výrazu „církev“ žalobce odkázal na komentářovou literaturu, podle níž i mezi samotnými církvemi panují teologické spory o význam tohoto pojmu.
15. S odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (konkrétně na rozsudky ve věcech Náboženská společnost Svědkové Jehovovi a další proti Rakousku ze dne 31.7.2008, Scientologická církev Moskva proti Rusku ze dne 5.4.2007 či Nolan a K. proti Rusku ze dne 12.2.2009 nebo Gorzilek a ostatní proti Polsku ze dne 17.2.2004) žalobce dovozuje, že omezení svobody vyznání je třeba vykládat restriktivně. Právní úprava registrace církví rovněž nesmí být zjevně nepřiměřená, a to z hlediska svého textu ani z hlediska svého výkladu. Státním orgánům nepřísluší posuzovat legitimitu náboženské víry a zaujímat stanoviska ve věroučných sporech, přičemž definice církve je dle žalobce právě takovým věroučným sporem.
16. I kdyby bylo možné připustit možnost státu definovat církev, a tudíž připustit, že ustanovení § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., má normativní význam z hlediska registrace nové církve, pak by výklad toho, co je a co není církev, byl výkladem právním, tj. fakticky výkladem předmětného ustanovení. Dle žalobce je tak nepochopitelné, že výklad práva v dané věci svěřil žalovaný soudnímu znalci, jemuž posuzování právních otázek nepřísluší. Žalovaný totiž soudnímu znalci Mgr. F. F. zadal vypracování znaleckého posudku mj. s dotazem, zda Řád LKS je církví ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., o církvích. Další otázky dle zadání posudku pak směřovaly k tomu, zda činnost posuzované církve není v rozporu s § 5 téhož zákona. Soudní znalec tedy byl v rozporu se zákonem postaven před povinnost hodnotit otázky nikoliv odborné, ale právní.
17. Přestože jmenovaný znalec uzavřel, že Řád LKS je z hlediska eklesiologického církví (byť spíše v řádu desítek než stovek členů) a konstatoval, že nedochází k porušování podmínek § 5 zákona č. 3/2002 Sb., žalovaný jeho závěry zcela bez odůvodnění převrátil. Dospěl totiž k závěru, že řád církví není (přestože má dostatečný počet členů), a také že porušuje § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Hodnocení počtu členů církve nadto znalci vůbec nepříslušelo, a to jak s ohledem na zadání znaleckého posudku, tak na skutečnost, že počet souvěrců není součástí definice obsažené v § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., neboť jde o věc zjišťovanou způsobem dle § 10 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Ve správním řízení přitom nebylo

zpochybněno, že by žalobce předložil méně než vyžadovaných 300 podpisů. Vypracovaný znalecký posudek lze proto využít jen tam, kde znalec nehodnotí právní otázky.

18. Žalobce má za to, že Řád LKS definici církve podanou v § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., splňuje. Pokud jde o výtky žalovaného spočívající v tom, že náboženství není primárním posláním Řádu LKS, žalobce bez bližšího upřesnění odkázal na závěry znaleckého posudku o náboženském charakteru řádu. Dále uvedl, že ostatní (doprovodné) činnosti, které Řád LKS ve velké míře praktikuje, jsou s církvemi neoddělitelně spjaty. V této souvislosti citoval z nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2007 sp. Pl. 2/06 a konstatoval, že Řád LKS disponuje vlastní strukturou, orgány, vnitřními předpisy, koná náboženské obřady za účelem vyznávání určité náboženské víry a nesporně vykonává i obecně prospěšné činnosti. Na tomto místě žalobce (opět bez bližší specifikace) odkázal na webové stránky [http://lvikulatehostolu.org](http://lvikulatehostolu.org;); <https://cs-cz.facebook.com/lvikulatehostolu>; příp. <http://www.densvatehorufa.cz>, jakož i na veškeré dokumenty poskytnuté žalovanému a soudnímu znalci, a dodal, že je otázkou, zda zákon č. 3/2002 Sb., nakazuje církvím, aby jejich náboženská činnost zjevně předčila či zastínila činnosti ostatní. Žalobce se domnívá, že tomu tak není. Rovněž není zřejmé, jak lze určit, která z více činností, s nimiž je církev neoddělitelně spjata, je činnosti hlavní a která jen doplňkovou či okrajovou.
19. Druhým důvodem zamítnutí návrhu na registraci řádu byla dle žalovaného skutečnost, že sběr podpisů byl částečně realizován nezákonným způsobem, v čemž žalovaný spatřuje rozpor s § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasí a poukazuje na to, že soudní znalec rozpor se zmíněným ustanovením neshledal. Také ze zprávy 1. náměstka ministra vnitra ze dne 9.9.2015 č.j. MV-131505-2/OBP-2015 plyne, že Ministerstvo vnitra nezjistilo, že by byl Řád LKS extrémistickým uskupením či formací vyvíjející činnost v rozporu s ustanovením § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Uvedené ustanovení obsahuje demonstrativní výčet velmi vážných situací, pro které nelze návrhu na registraci vyhovět. Jde o situace, kdy se církev dopouští porušování právních předpisů, využívá násilí, intoleranci, nebo se chová sektářsky. Nic takového však správní orgány obou stupňů jako důvod zamítnutí registrace neuvedly. Důvodem byla zcela malicherná záležitost, a to údajné předložení dvou nesprávných podpisů osob hlásících se k církvi podle § 10 odst. 2 písm. c) zákona č. 3/2002 Sb. Všechny ostatní nejasnosti žalobce odstranil a jeho návrh obsahoval více než 300 uznatelných podpisů. Získaných podpisů bylo mnohem více, ale některé osoby byly nekontaktní s ohledem na jejich pobyt ve vězení či probíhající exekuční řízení. Nadto „člen“ znamená v interní církevní mluvě Řádu LKS „funkcionář“. Pokud tedy byly osoby dotazovány na to, zda jsou členy řádu, jejich odpověď musela být nutně záporná. Na správně položenou otázku, zda se hlásí k církvi, by ale jejich odpověď byla kladná. Přesto byl potřebný počet podpisů shromážděn. Navíc při každé podpisové akci dochází k tomu, že některé podpisy budou shromážděny chybovým způsobem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13.12.2012 č.j. Vol 11/2012 – 63). K dvěma podpisům, které zůstaly sporné, pak žalobce uvedl, že v jednom případě se jednalo o záměnu jmen a ve druhém o omyl vyvolaný dotazníkem. Dodal, že pro postup správního orgánu I. stupně spočívající v rozesílání dotazníků za účelem ověření podpisů, jež byly přiloženy k návrhu na registraci církve, chybí zákonná opora a na zasílaný dotazník není nikdo povinen odpovídat.
20. Žalobce nesouhlasí ani s dalším důvodem zamítnutí návrhu na registraci, kterým bylo působení Řádu LKS ve věznicích bez patřičného oprávnění. Žalovaný ani v tomto případě neshledal některý z důvodů podle § 5 písm. a) až f) zákona č. 3/2002 Sb., ale toliko rozpor s návětim tohoto ustanovení. Předmětné ustanovení však cílí na to, aby nebyla registrována

nebezpečná uskupení, která systematicky porušují právní předpisy. Žalobce usiluje pouze o získání právní subjektivity ve smyslu uvedeného zákona, do budoucna však nevylučuje ani návrh na přiznání zvláštního oprávnění k výkonu některých práv. Jedním z nich je i oprávnění působit ve věznicích podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 3/2002 Sb., jehož podrobnosti stanoví § 15 zákona č. 293/1993 Sb., o výkonu vazby, ve znění pozdějších předpisů a § 20 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Vedle toho je však podle žalobce nutno upozornit na § 43 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, který upravuje účast církví, náboženských společností, zájmových sdružení občanů, nevládních organizací a dalších orgánů a institucí na naplňování účelu trestu. V rámci § 43 zákona o výkonu trestu odnětí svobody mohou pověření zástupci orgánů a institucí po dobu výkonu trestu udržovat s odsouzeným osobní styk, zajímat se o jeho chování ve výkonu trestu a pomáhat mu při vytváření příznivých podmínek pro jeho soběstačný život v souladu se zákonem; na požádání je věznice informuje o stavu převýchovy a chování odsouzeného, pokud s tím odsouzený souhlasí. Poskytování těchto služeb, které zákon o výkonu trestu odnětí svobody označuje za humanitární, neprobíhá v režimu běžné návštěvy, ale je jistým nadstandardem. Při výkonu oprávnění dle § 43 zákona o výkonu trestu odnětí svobody se již nevyžaduje, aby církev disponovala zvláštním (nadstavbovým) oprávněním, a tuto činnost tedy může vykonávat i dosud neregistrovaná církev.

21. Zvláštní právo církve působit ve věznicích dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 3/2002 Sb., je dle názoru žalobce „nadstavbovým“ právem, avšak není automatickým zákazem opaku. Církev se zvláštním oprávněním má nesporně výhodu oproti ostatním subjektům, pokud jde o její působení na odsouzené (příp. obviněné ve vazbě), ale tato výhoda nepředstavuje monopol na dané duchovní služby. To ostatně podtrhuje široce koncipovaný § 43 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, který pro institucionální humanitární působení ve věznicích žádné zvláštní oprávnění nevyžaduje
22. Pokud tedy žalobce obstarával podpisy pod návrh na registraci církve ve věznicích, nedopustil se porušení žádného právního předpisu. Žádný právní předpis nezakazuje provozovat tuto činnost v místech, kde je vykonáván trest odnětí svobody. Platí zde, že každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Totéž platí i pro realizované korespondenční styky s vězni, jakož i pro existenci koordinátorů řádu ve věznicích. Žalovaným kritizovaná činnost nebyla duchovní činností, k níž je potřeba zvláštního práva, ani nešlo o naplňování účelu trestu. Popisovaná aktivita byla přímým výkonem práva spadajícího pod čl. 15 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, dle něhož svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání je zaručena a každý má právo změnit své náboženství nebo víru anebo být bez náboženského vyznání. Korespondence s vězni či odeslání podpisového archu poštou spadá pod neomezené právo vězňů přijímat a odesílat korespondenci (§ 17 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). Sběr podpisů ve věznicích má navíc svou vnitřní logiku, neboť posláním Řádu LKS je pomoc potřebným a trpícím. Žalobce uzavřel, že působení ve věznicích, o němž hovoří napadené rozhodnutí, není vůbec zakázané, natož aby mohlo způsobit rozpor se zněním § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Ani tento důvod pro zamítnutí návrhu na registraci řádu tak neobstojí.
23. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno řádně, neboť orgán rozhodující o rozkladu se v jeho odůvodnění řádně vypořádal se všemi pěti body uvedenými v rozkladu. Dle žalovaného je v registračním řízení zásadní posouzení toho, zda společenství, které o registraci žádá, je církví a náboženskou společností ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb. Splňuje-li

společenství kritéria tohoto ustanovení, může být při splnění dalších podmínek zaregistrováno, pakliže je nesplňuje, není důvod pro postup dle uvedeného zákona. Předmětné ustanovení definuje, jaké uskupení je pro účely zákona považováno za církev, a může tak být zaregistrováno, resp. může získat právní osobnost dle uvedeného zákona. Znaky v první části definice musí být naplněny kumulativně, ve druhé části je pak obsažen demonstrativní výčet činností spojených s existencí a fungováním církve a náboženské společnosti. Řád LKS nebyl zaregistrován, neboť není církví a náboženskou společností ve smyslu zákonné definice, protože nebyl primárně založen za účelem vyznávání náboženské víry. Jeho základní činností je činnost obecně prospěšná, která nemůže tvořit hlavní náplň činnosti církve. Obligatorním znakem církve je také určitost vyznávané náboženské víry, o čemž v případě řádu LKS nelze hovořit, protože v jeho činnosti absentují náboženské obřady či projevy víry. Jediné shromáždění pro věřící bylo svoláno z iniciativy znalce a vedl jej duchovní Církve bratrské. Z dostupných informací, zejména ze žalobcem označených internetových stránek <http://lvikulathestolu.org/>, <http://www.densvatehorufa.cz/>; <https://www.facebook.com/densvatehorufa> vyplývá, že Dny sv. Rufa se konaly pouze v letech 2014 a 2015; o jejich konání v roce 2016 žalovaný žádné informace nenalezl. Poslední aktivity na veřejně přístupných internetových stránkách vztahujících se k Řádu LKS se datují do období červen – červenec 2016 a kryjí se s dobou, kdy přípravný výbor podával rozklad proti rozhodnutí o zamítnutí registrace a doplňoval na internet text své přísahy a modlitby, jejichž utajování mu bylo vytýkáno. Dle žalovaného je otázkou, proč Řád LKS tolik usiluje o získání právní osobnosti dle zákona č. 3/2002 Sb., když může fungovat jako spolek (na tomto místě žalovaný poznamenal, že spolek s názvem Lvi kulatého stolu, z. s., jehož předsedou je zmocněnec žalobce, již existuje).

24. K žalobním námitkám stran zadání znaleckého posudku žalovaný uvedl, že pokud je v zadání posudku odkazováno na § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., znamená to, že znalec má posoudit, zda činnost společenství je či není činností náboženskou, a následně poskytnout správnímu orgánu I. stupně věcné informace. Je pak na správním orgánu, aby jeho výstupy objektivně vyhodnotil, není však výstupy znalce vázán. Znalecká zjištění jsou jen jedním z mnoha zdrojů informací.
25. Pokus o registraci spojený s porušováním a obcházením právních předpisů je dle přesvědčení žalovaného nutno podřadit pod § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Žalovaný následně ve vyjádření k žalobě popsal obvyklý mechanismus kontroly shromážděných podpisů. Mj. uvedl, že po shromáždění správných údajů o nejméně 300 osobách ministerstvo přikročí ke zjišťování, zda se jedná o osoby hlásící se k církvi a náboženské společnosti ve smyslu § 3 písm. b) zákona č. 3/2002 Sb. Ke kontrole této podmínky slouží jednoduché dotazníky, které jsou s průvodním dopisem a ofrankovanou odpovědní obálkou rozesílány těmto osobám. Průměrně bývá rozesláno kolem 350 dotazníků, návratnost odpovědí činí cca 70 % až 90 %. V řízení o návrhu na registraci Řádu LKS bylo rozesláno 332 dotazníků. Z uvedeného počtu se ministerstvu vrátilo pouze 33 (tj. pouhých 10 %) odpovědí (19 kladných, 14 záporných); 150 dotazníků (tj. cca 45 %) se vrátilo zpět nedoručených. Nejčastějším důvodem bylo nahlášení trvalého pobytu adresáta v sídle obecního úřadu. Z důvodu neobvykle velkého množství nedoručitelných dotazníků byl osloven zmocněnec žalobce s výzvou k poskytnutí součinnosti spočívající v poskytnutí doručovacích adres, jenž však poskytnutí této součinnosti odmítl. I po provedeném rozkladovém řízení setrval stav, kdy 1 osoba potvrdila, že podpis není její vlastnoruční a 1 osoba uvedla, že byla

uvedena v omyl. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil, že osoby, které neodpověděly nebo kterým se dotazník nepodařilo doručit, nebyly z celkového počtu podpisů vyňaty.

26. Ke snaze žalobce domoci se registrace nezákonným způsobem a porušení § 43 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody žalovaný uvedl, že na naplňování účelu trestu odnětí svobody se mohou po dohodě s generálním ředitelem Vězeňské služby, případně ředitelem věznice podílet registrované církve a náboženské společnosti. Pokud Řád LKS poskytoval odsouzeným služby, mělo před započítáním jejich poskytování nejprve dojít k dohodě s generálním ředitelem Vězeňské služby nebo alespoň s ředitelem jednotlivých věznic. Ve věznicích by tak osoby z Řádu LKS musely mít postavení pověřených zástupců, které by věznice poučila o jejich povinnostech a případně jim i zabezpečila vhodné prostory. K ničemu z výše uvedeného však nedošlo, což je v rozporu s § 43 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Úmyslem zákonodárce bylo, aby zvláštní práva, tedy i právo umožňující výkon duchovenské služby, byla přístupná jen registrovaným církvím. V průběhu registračního řízení a následně též v průběhu řízení o přiznání oprávnění k výkonu zvláštních práv dochází k přezkumu činnosti a fungování církví, a je tak možno zaručit, že jejich učení a činnost nejsou v rozporu s § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Tím je ze strany státu zároveň zajištěno, že v institucích uvedených v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 3/2002 Sb., nedochází např. k propagaci a šíření nesnášenlivého či nenávistného náboženského učení různých náboženských skupin, jejichž činnost není státu známa ani není žádným způsobem registrována. Ze sdělení Generálního ředitelství Vězeňské služby vyplývá, že pracovníkům Vězeňské služby není nic známo o působení zmocněnce přípravného výboru Řádu LKS ani jím uvedených koordinátorů řádu ve věznicích. Z výše uvedeného je zřejmé, že řád a jeho koordinátoři neoprávněně působili ve věznicích bez dohody s generálním ředitelem Vězeňské služby, případně ředitelem věznice, a porušili tak § 43 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Takové jednání žalovaný kvalifikuje jako pokus Řádu LKS dosáhnout cíle (registrace) nezákonným způsobem ve smyslu § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Žalovaný dodal, že jednání popsaná v § 5 písm. a) až f) zákona č. 3/2002 Sb., jsou pouze demonstrativními příklady činností, které sledují porušení práva. Není vyloučeno, že pod uvedené ustanovení mohou být podřazeny i další případy nezákonného jednání.
27. V replíce k vyjádření žalovaného žalobce zopakoval argumentaci uvedenou v žalobě a setrval na v ní uplatněných námitkách. Žalovaný podle něj vykládá § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., dosti restriktivně, pokud z něj dovozuje, že primárním účelem církve je vyznávání víry a sekundárním účelem další činnosti. Jakýkoliv restriktivní výklad navíc není na místě, neboť pojem „církve“ je užíván samotnou Listinou základních práv a svobod (čl. 16), a podústavnímu právu tak definice nepřislouží. Žalobce nikdy netvrdil, že poslání církve spočívající v pomoci potřebným a trpícím je jediným smyslem jeho existence. Řád LKS z díkce § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., nikterak nevybočuje. Víra řádu byla prezentována v základních dokumentech, jež byly žalovanému řádně předloženy. Také shromáždění a obřady jsou pravidelně konány, jakkoliv nemusí jít vždy o obřady avizované na webových stránkách, z nichž mimo režim dokazování nepřipustně čerpá žalovaný. Den sv. Rufa byl veřejnou akcí, která sice byla ze strany církve podporována, ale byla určena široké veřejnosti, a proto také byla obšírně prezentována. Žalobce považuje za nepřijatelné, aby si žalovaný činil úsudek o míře aktivit církve jen z jejích webových stránek. Ne každá duchovní akce musí být nutně široce mediálně avizována a nesporně uvnitř církve existují i jiné komunikační kanály než webové stránky. Řadu argumentů ohledně údajného nedostatku obřadů navíc žalovaný uvedl teprve ve vyjádření k žalobě a

do napadeného rozhodnutí je nezahrnul. Bezpředmětný je i jeho argument, že obřad dne 6. 2. 2016 vedl duchovní jiné církve. Na rozdíl od členství např. v politických stranách nemusí být příslušnost k jediné církvi výlučná. Zákon č. 3/2002 Sb., nezakazuje hlásit se současně k více církvím či snad celebrovat obřady ve vícero uskupeních. Doporučení žalovaného, aby žalobce setrval u právní formy spolku, označil žalobce za irrelevantní s tím, že je jeho výsostným právem vybrat pro sebe odpovídající formu. Žalovaný není oprávněn zamítnout registraci z toho důvodu, že se domnívá, že činnost žalobce může být dostatečně naplněna ve formě zapsaného spolku.

28. Dle žalobce lze se žalovaným souhlasit potud, že závěry znaleckého posudku nejsou pro správní orgán automaticky závazné. To ovšem neznamená, že správní orgán může nakládat s posudkem dle své libovůle. Pokud se správní orgán rozhodne odůvodnit rozhodnutí v rozporu se závěry znalce, musí pečlivě zdůvodnit, proč se tak děje. Nemůže s posudkem nakládat tak, že si v zásadě náhodně vybere jen ty části posudku, které hovoří proti žalobci, přičemž ty, které hovoří v jeho prospěch, opomene. Znalecký posudek vyhotovený v dané věci lze použít jen tam, kde nehodnotí právní otázky (jako např. počet podporovatelů). Znalec totiž byl přítomen církevním obřadům a vedl dialog s hlavními představiteli církve, a jeho popis charakteru církve a jejího působení tak pro správní orgán může představovat reálné odborné posouzení, které mělo být zohledněno.
29. Žalobce trvá na tom, že dva podpisy, které byly žalovaným označeny jako sporné, tvoří řádově jen promile z celkového počtu započitatelných podpisů, a jde tedy o marginálii; v žádném případě nelze hovořit o systematické chybovosti či dokonce o úmyslu dosáhnout registrace nezákonně. Nižší míru vrácených dotazníků nelze klást k tíži žalobce. Potřebný počet podpisů předložen byl a namítaná neochota žalobce asistovat při (zákonem nepodložené) dotazníkové akci nemá žádnou právní relevanci a nemůže obstát ani jako podpůrný argument.
30. K argumentaci žalovaného, že v řízení o návrhu na registraci sdělil zmocněnec přípravného výboru jména tří koordinátorů ve věznicích, žalobce podotkl, že vyjádření k žalobě nemůže sloužit k dodatečnému odůvodňování napadeného rozhodnutí a nemůže překlenout jeho nedostatky. Působení ve věznicích, o němž hovoří vyjádření žalovaného, není vůbec zakázané, natož aby mohlo způsobit rozpor s rigidním zněním § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Zvláštní právo církve působit ve věznici dle § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona je nadstavbovým právem (výhodou církve s takto registrovaným zvláštním oprávněním), nikoliv ovšem automatickým zákazem opaku. Pokud žalovaný tvrdí opak, popírá čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 4 Ústavy, podle kterého každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Totéž platí i pro sbírání podpisů ve věznicích a činnost koordinátorů tamtéž.
31. Žalovaný reagoval na repliku žalobce vyjádřením ze dne 23.5.2017, v němž zčásti zopakoval argumentaci uvedenou již ve vyjádření k žalobě a dále zdůraznil, že Řád LKS není založen za účelem vyznávání určité náboženské víry, a není tedy církví a náboženskou společností ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb. Případná náboženská víra se v činnosti řádu projevuje jen okrajově a jen u některých členů. Základní činností, kterou Řád LKS vnímá jako své poslání, je obecně prospěšná činnost a nikoli vyznávání náboženské víry. U Řádu LKS též absentují vlastní náboženské obřady. Vyznávání určité náboženské víry a vlastní náboženské obřady a projevy víry přitom patří mezi obligatorní znaky církve a náboženské společnosti podle § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb. Obecně prospěšná činnost je u církví a náboženských společností činností častou a obvyklou, ale nikoli primární.

32. Žalovaný může podle zákona č. 3/2002 Sb., registrovat pouze církve a náboženské společnosti, musí proto vždy zkoumat, zda společenství žádající o registraci a) je dobrovolným společenstvím osob, b) má vlastní strukturu, orgány a vnitřní předpisy, c) vyznává určitou náboženskou víru, d) tato náboženská víra je projevována navenek (soukromě nebo veřejně) bohoslužbou, vyučováním nebo duchovní službou. Nestačí, že samotné společenství o sobě tvrdí, že má náboženské obřady, nebo že vyznává náboženskou víru. Tyto podmínky musejí být splněny skutečně, nikoli formálně a jejich splnění je žalovaný v registračním řízení povinen přezkoumat. Pokud zjistí, že údaje v návrhu na registraci neodpovídají skutečnému stavu věci, tj. že se nejedná o církev a náboženskou společnost, je povinen návrh na registraci dle § 14 odst. 3 zákona č. 3/2002 Sb., zamítnout. Zákonným vymezením církví a náboženských společností dává zákonodárce správnímu orgánu vodítko k určení, jaké entity lze jako církve a náboženské společnosti registrovat a jaké nikoli. Není tím nijak zasahováno do náboženských svobod chráněných Listinou základních práv a svobod, a to ani individuálních, ani kolektivních.
33. K tvrzení žalobce, že ne každá jeho akce musí být avizována na webových stránkách, žalovaný uvedl, že vzhledem k celkovému průběhu správního řízení, v němž žalobce odmítal se žalovaným spolupracovat, neposkytoval součinnost a o své činnosti informoval jen minimálně, je zcela legitimní využívat jako jeden z mála dostupných informačních zdrojů internetové stránky. Poté, co v prvoinstančním rozhodnutí bylo jako jeden z důvodů zamítnutí registrace uvedeno utajování učení a organizační struktury Řádu LKS, bylo možné sledovat doplnění řady informací a zvýšenou aktivitu na webových stránkách řádu. Právě z tohoto důvodu bylo v rozhodnutí o rozkladu upuštěno od v prvoinstančním rozhodnutí popsaného utajování jako důvodu pro zamítnutí registrace. Žalovaný nemá důvod internetové stránky nepovažovat za zdroj informací o Řádu LKS.
34. Skutečnost, že Řád LKS působí ve formě spolku, nebyla důvodem pro zamítnutí registrace - tím bylo porušení ustanovení § 3 písm. a) a § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Poukázáním na možnost působení ve formě spolku žalovaný pouze upozornil na skutečnost, že zamítnutí registrace podle zákona č. 3/2002 Sb., nebrání Řádu LKS získat postavení právnické osoby, a to poměrně nenáročným způsobem.
35. Výklad žalobce týkající se zvláštního práva podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 3/2002 Sb. (právo pověřit osoby vykonávající duchovenskou činnost k výkonu duchovenské služby v ozbrojených silách České republiky, v místech, kde se vykonává vazba, trest odnětí svobody, zabezpečovací detence, ochranné léčení a ochranná výchova), je zcela absurdní. Pokud by bez jakékoli regulace ve věznicích směli působit představitelé libovolných uskupení označujících se za církve či náboženskou společnost, pak by byl zcela popřen smysl právní úpravy zvláštních práv podle zákona č. 3/2002 Sb., ale i smysl příslušné právní úpravy v zákoně o výkonu trestu odnětí svobody. Aby církve a náboženská společnost mohla získat oprávnění k výkonu uvedeného zvláštního práva, musí být nejen registrována podle zákona č. 3/2002 Sb., tj. musí projít poměrně přísným registračním řízením, ale navíc musí splnit další náročné požadavky tohoto zákona (viz zejména jeho § 11). Je proto zřejmé, že působit ve věznicích ve smyslu šíření náboženské víry či získávání stoupenců nové církve či náboženské společnosti nemůže bez dalšího „každý“.
36. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

37. Podle § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., pro účely tohoto zákona se rozumí církví a náboženskou společností dobrovolné společenství osob s vlastní strukturou, orgány, vnitřními předpisy, náboženskými obřady a projevy víry, založené za účelem vyznávání určité náboženské víry, ať veřejně nebo soukromě, a zejména s tím spojeného shromažďování, bohoslužby, vyučování, duchovní služby a případně obecně prospěšné činnosti.
38. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 3/2002 Sb., církev a náboženská společnost vzniká dobrovolným sdružováním fyzických osob a svébytně rozhoduje o věcech spojených s vyznáváním víry, o organizaci náboženského společenství a o vytváření k tomu určených institucí.
39. Podle § 5 zákona č. 3/2002 Sb., vznikat a vyvíjet činnost nemůže církev a náboženská společnost, jejíž učení nebo činnost sleduje porušení práva nebo dosažení nějakého cíle nezákonným způsobem, zejména pokud
- a) popírá nebo omezuje osobní, politická nebo jiná práva fyzických osob pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání nebo sociální postavení,
 - b) rozněcuje nenávist a nesnášenlivost,
 - c) podporuje násilí nebo porušování právních předpisů,
 - d) závažně narušuje veřejnou mravnost, veřejný pořádek nebo veřejné zdraví,
 - e) omezuje osobní svobodu osob zejména tím, že využívá psychický nebo fyzický nátlak k vytvoření závislosti, která vede k fyzickému, psychickému nebo ekonomickému poškozování těchto osob nebo jejich rodinných příslušníků, k poškozování jejich sociálních vazeb včetně omezování psychického vývoje nezletilých nebo omezování jejich práva na vzdělání, nebo zabraňuje nezletilým přijmout zdravotní péči odpovídající zdravotním potřebám, nebo
 - f) je její učení utajováno vcelku nebo v některých částech, stejně jako organizační struktura církve a náboženské společnosti a vazby na zahraniční složky, je-li částí církve nebo náboženské společnosti působící mimo území České republiky.
40. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 3/2002 Sb., církev a náboženská společnost se stává právnickou osobou registrací (dále jen "registrovaná církev a náboženská společnost") podle tohoto zákona, pokud tento zákon nestanoví jinak.
41. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 3/2002 Sb., registrovaná církev a náboženská společnost může za podmínek stanovených tímto zákonem k plnění svého poslání získat oprávnění k výkonu těchto zvláštních práv:
- a) vyučovat náboženství na státních školách podle zvláštního právního předpisu,
 - b) pověřit osoby vykonávající duchovenskou činnost k výkonu duchovenské služby v ozbrojených silách České republiky, v místech, kde se vykonává vazba, trest odnětí svobody, zabezpečovací detence, ochranné léčení a ochranná výchova,
 - c) konat obřady, při nichž jsou uzavírány církevní sňatky podle zvláštního právního předpisu,
 - d) zřizovat církevní školy podle zvláštního právního předpisu,
 - e) zachovávat povinnost mlčenlivosti duchovními v souvislosti s výkonem zpovědního tajemství nebo s výkonem práva obdobného zpovědnímu tajemství, je-li tato povinnost tradiční součástí učení církve a náboženské společnosti nejméně 50 let; tím není dotčena povinnost překazít trestný čin uložená zvláštním zákonem.

42. Podle § 7 odst. 2 zákona č. 3/2002 Sb., výkon zvláštních práv podle odstavce 1 písm. a) až d) upravují zvláštní právní předpisy.
43. Podle § 10 odst. 2 zákona č. 3/2002 Sb., návrh na registraci církve a náboženské společnosti musí obsahovat
- a) základní charakteristiku církve a náboženské společnosti, jejího učení a poslání,
 - b) zápis o založení církve a náboženské společnosti na území České republiky,
 - c) v originále podpisy nejméně 300 zletilých občanů České republiky nebo cizinců s trvalým pobytem v České republice hlásících se k této církvi a náboženské společnosti, s uvedením jejich osobních údajů podle tohoto zákona a s uvedením totožného textu na každém podpisovém archu, který uvádí plný název církve a náboženské společnosti, sbírající podpisy pro účel její registrace, a z něhož je patrné, že podpisový arch je podepisován pouze osobou hlásící se k této církvi a náboženské společnosti,
 - d) základní dokument.
44. Podle § 11 odst. 1 zákona č. 3/2002 Sb., návrh na přiznání oprávnění k výkonu zvláštních práv může podat registrovaná církev a náboženská společnost, která
- a) je registrována podle tohoto zákona nepřetržitě ke dni podání návrhu nejméně 10 let,
 - b) zveřejňovala každoročně 10 let před podáním tohoto návrhu výroční zprávy o činnosti za kalendářní rok,
 - c) plní řádně závazky vůči státu a třetím osobám,
 - d) je bezúhonná.
45. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 3/2002 Sb., ministerstvo při řízení o registraci církve a náboženské společnosti, svazu církví a náboženských společností nebo při řízení o přiznání oprávnění k výkonu zvláštních práv registrovaných církví a náboženských společností podle § 11 odst. 3 (dále jen "návrh na registraci") přezkoumá
- a) zda návrh na registraci podává osoba splňující podmínky stanovené tímto zákonem,
 - b) zda návrh na registraci obsahuje všechny náležitosti stanovené tímto zákonem,
 - c) v případě řízení o registraci církve a náboženské společnosti a řízení o přiznání oprávnění k výkonu zvláštních práv, zda činnost církve a náboženské společnosti není v rozporu s jejím základním dokumentem a s podmínkami stanovenými tímto zákonem.
46. Podle § 14 odst. 2 zákona č. 3/2002 Sb., odpovídají-li údaje v návrhu na registraci podle odstavce 1 skutečnému stavu věci a jsou-li splněny podmínky podle odstavce 1, rozhodne ministerstvo o tom, že se církev a náboženská společnost registruje nebo že se registruje svaz církví a náboženských společností nebo že se přiznává oprávnění k výkonu zvláštních práv.
47. Podle § 14 odst. 3 zákona č. 3/2002 Sb., neodpovídají-li údaje v návrhu na registraci podle odstavce 1 skutečnému stavu věci anebo nejsou-li splněny podmínky podle odstavce 1, rozhodne ministerstvo, že se registrace církve a náboženské společnosti nebo registrace jejich svazu nebo přiznání oprávnění k výkonu zvláštních práv podle § 11 odst. 3 zamítá.
48. Podle § 20 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody k výkonu duchovní služby v místech, kde se vykonává trest odnětí svobody, jsou oprávněny pouze ty registrované církve a náboženské společnosti, kterým bylo přiznáno oprávnění k výkonu tohoto práva podle zvláštního právního předpisu (dále jen "církev").
49. Podle § 20 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody církev se může podílet na naplňování účelu výkonu trestu poskytováním duchovní služby zejména

- a) konáním bohoslužeb pro zájemce z řad odsouzených,
- b) individuálními rozhovory, pastoračními návštěvami a umožněním individuálního přístupu k náboženským úkonům,
- c) vedením studijních hodin k výkladu náboženských textů,
- d) zajišťováním duchovní a náboženské literatury a zpěvníků,
- e) pořádáním přednášek a besed, zejména s etickou tematikou, popřípadě koncertů hudebních skupin a jednotlivců,
- f) při přípravě odsouzených k jejich propuštění,
- g) dalšími vhodnými formami přispívajícími k dosažení účelu výkonu trestu.

50. Podle § 43 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody na naplňování účelu trestu se v souladu se zvláštními právními předpisy mohou podílet po dohodě s generálním ředitelem Vězeňské služby, případně ředitelem věznice registrované církve a náboženské společnosti, zájmová sdružení občanů, nevládní organizace a další orgány a instituce, se kterými odsouzený udržuje styk a které mohou přispět k plnění účelu výkonu trestu (dále jen "orgány a instituce").
51. Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
52. Soud o věci uvažil takto:
53. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí není důvodná. Ministr kultury jakožto orgán rozhodující o rozkladu v napadeném rozhodnutí přehledně a srozumitelně vyložil důvody, které jej vedly k zamítnutí žalobcova rozkladu a potvrzení prvostupňového rozhodnutí, shrnul podklady pro jeho vydání a uvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, které na danou věc aplikoval. Rovněž se řádně vypořádal se základními námitkami, které žalobce uplatnil v rozkladu. Napadené rozhodnutí tedy obsahuje veškeré náležitosti vyžadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.
54. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dle žalobce spočívá v tom, že ačkoliv v rozkladu vymezil argumentaci prostřednictvím srovnání základních dokumentů registrovaných církví se základními dokumenty Řádu LKS, tato námitka nebyla v napadeném rozhodnutí vůbec vypořádána. Je pravdou, že žalobcův rozklad obsahuje také toto souvětí: *„Řád LKS si zároveň dal tu práci a přečetl veškeré základní dokumenty zaregistrovaných církví a došel k překvapivému závěru, že způsob vysvětlení poslání církve a základních článků víry Řádu LKS, patří ve srovnání s ostatními již zaregistrovanými církvemi, k nejvíce propracovaným.“* Citované souvětí však není ničím jiným než prostým konstatováním vyjadřujícím subjektivní názor Řádu LKS na kvalitu („propracovanost“) jeho základního dokumentu, z něhož navíc není patrné, jaké konkrétní části základních dokumentů registrovaných církví řád porovnával a na základě jakých hodnotících kritérií k výše uvedenému závěru dospěl. Soud tak přisvědčuje žalovanému, že nebylo povinností orgánu rozhodujícího o rozkladu, aby na toto konstatování v napadeném rozhodnutí jakkoliv reagoval, protože se nejedná o způsobilou rozkladovou námitku, jejímž prostřednictvím by žalobce zpochybňoval správnost či zákonnost konkrétních závěrů správního orgánu prvního stupně.
55. Soud k tomu dodává, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán

může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicitě* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

56. Skutečnost, že církev či náboženská společnost primárně vzniká fakticky, a to dobrovolným sdružováním fyzických osob (viz § 4 odst. 1 zákona č. 3/2002 Sb.) se stejným náboženským cítěním, a právní subjektivitu (dnes právní osobnost) získává procesem registrace, který je upraven zákonem č. 3/2002 Sb., žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí nikterak nezpochybní. Vznik určitého uskupení, které je dobrovolným sdružením několika fyzických osob, však automaticky neznamená, že se jedná o církev (či náboženskou společnost) ve smyslu její legální definice zakotvené v § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb. Aby mohlo být určité fakticky vzniklé uskupení fyzických osob registrováno jako církev podle zákona č. 3/2002 Sb., musí z logiky věci v první řadě naplňovat definiční znaky církve stanovené tímto zákonem. Je totiž vyloučeno, aby subjekt, který *není církví* ve smyslu zákonné definice tohoto pojmu obsažené v § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., úspěšně prošel procesem *registrace církve* upraveným v § 14 tohoto zákona, a stal se tak dokonce *církví registrovanou*. Ustanovení § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., má tedy zcela nepochybně normativní význam i z hlediska registrace církve.
57. Legální definice pojmu církev a náboženská společnost pro účely zákona č. 3/2002 Sb., je nezbytná pro vymezení okruhu subjektů, na které se úprava obsažená v tomto zákoně vztahuje. Je přitom věcí zákonodárce, jakým způsobem pojem církve a náboženské společnosti pro účely zákona č. 3/2002 Sb., vymezí. Zákonodárce tak učinil v § 3 písm. a) a zde uvedenou legální definici církve a náboženské společnosti je jak žalovaný, tak i soud při svém rozhodování vázán. Podáním této definice stát neposuzuje legitimitu konkrétní náboženské víry a také nijak nezasahuje do věroučných sporů. Do teologických sporů, které podle žalobce ohledně významu pojmu „církev“ panují i mezi samotnými církvemi, se soud nehodlá vměšovat a ponechává je teologickým disputacím. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je relevantní toliko zákonná definice pojmu církev, ze které žalovaný při rozhodování o návrhu na registraci Řádu LKS vycházel.
58. Vymezení pojmu církev pro účely zákona č. 3/2002 Sb., a stejně tak i právní úpravu řízení o registraci církve a náboženské společnosti obsaženou v tomto zákoně nepovažuje soud za protiústavní či zjevně nepřiměřenou. Ostatně ani Ústavní soud v nálezu ze dne 27.11.2002 sp. zn. Pl. ÚS 6/02, jehož se žalobce dovolává, neshledal ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 3/2002 Sb., protiústavním.
59. Z výše uvedeného je zřejmé, že soud nesdílí přesvědčení žalobce, že návrh na registraci církve nelze zamítnout s odkazem na § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., s odůvodněním, že subjekt domáhající se registrace nesplňuje zákonem stanovené znaky církve, tj. není církví ve smyslu uvedeného ustanovení. Takový postup nelze označit za nepřípustnou státní

ingerenci do života církví. Je to stát, kdo určitým subjektům (zde církvím) zákonem přiznává právní osobnost, a proto je také oprávněn zákonem stanovit „pravidla“ upravující tento proces včetně samotného vymezení pojmu církev.

60. Legálním vymezením pojmu církev (mj.) pro účely registračního procesu není nikterak zasahováno do základního práva jednotlivce projevat své náboženství nebo víru, které je garantováno článkem 16 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ani do práva církví a náboženských společností spravovat své záležitosti nezávisle na státních orgánech podle druhého odstavce téhož článku Listiny základních práv a svobod. Závěr žalovaného, že Řád LKS není církví ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., a nelze tak vyhovět žádosti o jeho registraci, nebrání Řádu LKS v jeho další existenci, ani jím není nijak zasahováno do práva řádu spravovat své interní záležitosti nezávisle na státních orgánech. Zamítnutím žádosti o registraci Řádu LKS taktéž není nikomu bráněno v tom, aby se hlásil k tomuto uskupení, podílel se na jeho činnosti a vyznával jeho učení.
61. Žalobci lze přisvědčit v tom, že žalovaný pochybil, jestliže při zadání znaleckého posudku po znalci Mgr. F. F. požadoval zodpovědět (také) otázky právního charakteru, jejichž posouzení znalci nepřísluší. Otázkou právního charakteru obsaženou v usnesení o ustanovení znalce ze dne 24.8.2015 je otázka, zda se (v případě Řádu LKS) jedná o církev a náboženskou společnost podle definice uvedené v ustanovení § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., a dále také otázka, zda Řád LKS porušuje jiné podmínky stanovené v § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Zároveň je třeba uvést, že valná většina otázek, jejichž zodpovězení bylo znalci usnesením ze dne 24.8.2015 uloženo, se týkala skutkové stránky věci, tj. činnosti Řádu LKS, jeho charakteru a učení, a jednalo se tak o otázky, které jsou z hlediska znaleckého zkoumání přípustné. Do tohoto okruhu patří mj. otázka, zda byl Řád LKS založen za účelem vyznávání určité náboženské víry, zda provádí obřady, které lze označit za náboženské, jak tyto případné obřady probíhají, zda Řád LKS rozněcuje ve svých projevech, svou činností, učením či duchovními texty násilí nebo porušování právních předpisů, jaký je vztah řádu k jiným církvím a náboženským společnostem, či otázka, zda jsou osoby hlásící se k řádu LKS dobře seznámeny s jeho učením.
62. Pochybení, jehož se žalovaný při zadání znaleckého posudku dopustil, nicméně nemělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. K odpovědím znalce na nesprávně zadané otázky právního charakteru není možné přihlížet, nicméně žalovaný tyto otázky následně zodpověděl sám, a to na základě skutkových zjištění o činnosti Řádu LKS popsanych znalcem ve znaleckém posudku, či na základě dalších podkladů, které v řízení shromáždil. Na tomto místě považuje soud za potřebné zdůraznit, že závěry znaleckého posudku nejsou pro správní orgán závazné. Znalecký posudek je důkazem, jenž stejně jako kterýkoliv jiný důkaz ve správním řízení podléhá volnému hodnocení důkazů ze strany správního orgánu. Správní orgán rozhodující o věci samé se tedy může odchýlit od závěrů, k nimž znalec ve znaleckém posudku dospěl, považuje-li závěry znalce za nesprávné, takový postup však musí náležitě odůvodnit. To se také v nyní projednávané věci stalo. Přestože znalec Mgr. F. F. ve znaleckém posudku formuloval závěr, že Řád LKS byl založen (také) za účelem vyznávání určité náboženské víry a realizuje náboženské obřady, správní orgány obou stupňů dospěly k opačnému závěru. To, že účelem založení Řádu LKS není vyznávání určité náboženské víry, ale obecně prospěšná činnost, žalovaný přesvědčivě dovodil s poukazem na absenci jakýchkoliv vnějších projevů vyznávání určité náboženské víry v činnosti řádu. Správní orgán I. stupně, jehož rozhodnutí tvoří jeden celek s napadeným rozhodnutím, v tomto směru přiléhavě poukázal na skutečnost, že z celkem 15 bodů uvedených v článku 2.7. základního dokumentu řádu se vyznávání určité

náboženské víry týkají pouze tři body, a to bod č. 1 (evangelizace na veřejných prostranstvích, veřejných sálech apod., přičemž evangelizací se rozumí sdělování evangelia), bod č. 14 (zakládání a svěcení kaplí, kostelů, obnova poutních míst a ostatních památek) a bod č. 15 (modlitba za požehnání, uzdravení, vysvobození a další potřeby), zatímco ostatní body se týkají obecně prospěšné činnosti. Z výše uvedených bodů č. 1, 14 a 15 však Řád LKS, a to i dle zjištění samotného znalce, praktikuje pouze bod č. 15 týkající se modliteb. Vzhledem k minimální četnosti shromáždění pořádaných Řádem LKS pro věřící a tomu, že znění řádové modlitby Řád LKS až do vydání prvostupňového rozhodnutí utajoval, lze důvodně pochybovat o tom, že by řádová modlitba byla známá osobám, které Řád LKS označuje za věřící a jejichž podpisy připojil k návrhu na registraci. Znalost řádové modlitby nebyla ostatně prokázána ani u členů řádu – jak vyplývá ze zjištění znalce, při shromáždění pro věřící, které se konalo dne 6.2.2016 na popud znalce, sice zazněly společné modlitby, které však každý pronášel postupně svými slovy a v různé formě, což odráželo míru *jinakosti pojetí víry* jednotlivých účastníků shromáždění. Nelze tak než přisvědčit správnímu orgánu I. stupně, že ani v případě modlitby se nedá hovořit o projevu určitosti náboženské víry.

63. Absence vyznávání určité, tj. dostatečně konkrétní a ucelené náboženské víry je v případě Řádu LKS zřejmá i z vyjádření čelných představitelů řádu, která jsou citována v prvostupňovém rozhodnutí. Výmluvně v tomto směru je zejména vyjádření člena Rady starších A. W.: *„To znamená, že máme i to duchovno, to, co by nás mělo pojit, a to jsou ty myšlenky toho chování. Takže ve finále jsme se dopracovali k tomu, že z různých učení, v každém náboženství najdete něco, co je zajímavý, každé něco přečte, každý o něčem něco ví. Vykládat si, společně se poučit, ... každé může věřit v něco jiného. Ale základ je to nosné, že věříme něčemu společně. A to je to chování, základ takových těch základních principů, že se lidé budou chovat k sobě slušně, že si budou vážit jeden druhého..... Tak jsme se začali pravidelně scházet. A začali jsme si rozvykládat tyhle věci. Co vlastně jsme zač, čemu každé věří.“* (zvýraznění doplněno soudem).
64. K definičním znakům církve a náboženské společnosti patří mj. náboženské obřady a projevy víry, mezi něž patří s vyznáváním určité víry spojené shromažďování, bohoslužba, vyučování a duchovní služba. Závěr, že tyto vnější projevy víry v případě Řádu LKS absentují, žalovaný logicky zdůvodnil také tím, že projevy určité náboženské víry (kázání, křesťanské chvalozpěvy) na jediném doloženém shromáždění pro věřící řádu konaném z popudu znalce dne 6.2.2016 inicioval a vedl host tohoto shromáždění J. V., kazatel Církve bratrské. Oslava Dne svatého Rufa, kterou řád uspořádal, rovněž nepředstavovala akci náboženského charakteru. Jednalo se o víkendovou akci, která se konala v letech 2014 a 2015. Nikde nebyla prezentována jako církevní shromáždění a ani její charakter tomu neodpovídal. Znalec ji charakterizoval jako akci kulturně-společenského významu s podtituly jako „Zábavné rozloučení s prázdninami“ nebo „Jak se slaví konec léta a svatý Rufus“ apod., přičemž sám mluvčí Řádu LKS dle znalce tuto akci označil za charitativní akci, na které se řád podílí spoluorganizátelstvím. U shromáždění, která jsou určena pouze pro členy řádu a nikoliv pro věřící (schůze, zasedání), dle správního orgánu I. stupně rovněž chybí projevy určité náboženské víry, jak vyplývá z vyjádření účastníků zasedání zachycených ve znaleckém posudku.
65. Vzhledem k prokázané absenci definičních znaků církve žalovaný právem dovodil, že Řád LKS není církví ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., a v takovém případě nemohl vyhovět návrhu žalobce na jeho registraci. Žalobcem opakovaně zdůrazňovaná obecně prospěšná činnost řádu na tomto závěru nemůže nic změnit. Je obecně známo, že církev

často vykonávají obecně prospěšnou činnost, vykonávání takové činnosti však na rozdíl od jiných znaků vymezených v legální definici církve v § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., jako jsou např. náboženské obřady či založení za účelem vyznávání určité náboženské víry, není obligatorním definičním znakem církve. O tom jednoznačně svědčí slovo „případně“ uvedené v § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., jehož význam je naprosto zřejmý. Církev tedy může (ale také nemusí) vykonávat obecně prospěšnou činnost, nemůže však být založena pouze za tímto účelem, neboť primární podstatou církve a jejím základním znakem je právě vyznávání určité náboženské víry společenstvím osob, které tu kterou církev tvoří.

66. Za zásadní soud považuje také skutečnost, že žalobce v žalobě žádnou konkrétní námitkou nezpochybnil závěr žalovaného o absenci náboženských obřadů a vnějších projevů určité náboženské víry. V žalobě sice tvrdí opak, když uvádí, že Řád LKS definici církve podanou v § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb., splňuje, ze strany žalobce se však jedná o pouhé konstatování, které není podepřeno žádným relevantním argumentem vyvracejícím správnost skutkových zjištění žalovaného a jejich právního posouzení. K popření závěrů žalovaného v žádném případě nepostačuje obecný odkaz žalobce na jím označené webové stránky či „*veškeré dokumenty, jež byly poskytnuty žalovanému či soudnímu znalci*“, neboť se nejedná o řádný žalobní bod, jenž by byl způsobilý vymezit rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí.
67. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispozicní, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitok) ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. V nich je žalobce povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti.
68. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2006 č.j. 1 Azs 244/2004 – 49, „*soudní přezkum správních rozhodnutí se vždy odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náležití žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi 'obecný přezkum': to by totiž popíralo smysl institutu žalobního bodu, který právě slouží k tomu, aby činnost soudu nebyla bezbřehá. Soudům nepřísluší zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám: přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí - tedy to, co žalobce konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů.*“
69. Zásada volného přístupu k soudu není neomezená a bezbřehá. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další

argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.

70. Z výše uvedeného je zřejmé, že pouhé označení určitých webových stránek bez bližší specifikace jejich obsahu a toho, co má být tímto jejich obsahem prokázáno, a stejně tak ani žalobcův zcela nekonkrétní odkaz na „*veškeré dokumenty, jež byly poskytnuty žalovanému či soudnímu znalci*“, nejsou řádným žalobním tvrzením, a nejsou ani označením konkrétního důkazu, z něhož by bylo patrné, jaká skutečnost jím má být prokázána.
71. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvádí, že shromáždění a obřady jsou pravidelně konány, jakkoliv nemusí jít vždy o obřady avizované na webových stránkách. Jedná se však o pouhé nekonkrétní tvrzení, v němž žalobce jednak nespecifikoval charakter, místo ani čas konání údajných shromáždění či obřadů, a navíc toto tvrzení zcela ničím neprokázal.
72. Pokud žalobce v replice naznačuje (výslovně to neuvedl), že J. V., kazatel Církve bratrské, který vedl shromáždění konané dne 6.2.2016, se kromě Církve bratrské hlásí také k Řádu LKS, jedná se ze strany žalobce opět pouze o tvrzení (resp. o jeho pouhý náznak), které nebylo ničím doloženo. Tuto námitku navíc žalobce uplatnil opožděně, tj. po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty k rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.r.s.), a již proto k ní soud nemůže přihlížet.
73. Opožděná, a tudíž nepřípustná je i námitka, že žalovaný si učinil úsudek o míře aktivit Řádu LKS jen z jeho webových stránek. Také tato námitka poprvé zazněla až v žalobcově replice k vyjádření žalovaného. Soud na okraj dodává, že z napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne, že zjištění o aktivitách a charakteru činnosti řádu žalovaný čerpal nejenom z webových stránek, které nadto žalobce v rozkladu sám označil jako důkaz, ale i z dalších podkladů, mezi něž patří např. znalecký posudek či listiny předložené žalobcem spolu s návrhem na registraci.
74. Se žalobcem lze jistě souhlasit v tom, že ne každá duchovní akce musí být nutně široce mediálně avizována, a že uvnitř církve určité existují i jiné komunikační kanály než webové stránky. Z těchto nadmíru obecných tvrzení však nevyplynou žádné konkrétní skutečnosti vztahující se k nyní projednávané věci, které by prokazovaly nezákonnost napadeného rozhodnutí.
75. Co se týče žalobní námitky vztahující se ke sporným podpisům na podpisových arších, soud v rámci jejího vypořádání předně uvádí, že postup žalovaného spočívající v ověřování podpisů osob hlásících se k Řádu LKS porovnáním osobních údajů těchto osob s údaji v centrálním registru obyvatel, jakož i následným zasláním dotazníků jednotlivým signatářům podpisových archů, považuje za zcela standardní. Na žalovaném nelze požadovat, aby se v registračním řízení bez dalšího spokojil s tím, že mu je ze strany navrhovatele registrace církve předloženo dostatečné množství podpisů, jak vyžaduje § 10 odst. 2 písm. c) zákona č. 3/2002 Sb. I na registrační řízení podle zákona č. 3/2002 Sb., dopadá ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 3/2002 Sb., pak výslovně podmiňuje vydání rozhodnutí o registraci církve tím, že údaje v návrhu na registraci odpovídají skutečnému stavu věci. V souladu s těmito ustanoveními je žalovaný oprávněn (a zároveň i povinen) ověřit, zda podpisy osob na podpisových arších, které mu byly žalobcem předloženy jako součást návrhu na registraci Řádu LKS, jsou skutečně podpisy osob, jež se k řádu hlásí.

76. Za opodstatněnou však soud považuje námitku, podle níž spornost pouhých dvou podpisů osob na předložených podpisových arších nelze kvalifikovat jako překážku registrace církve ve smyslu § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Orgán rozhodující o rozkladu v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce sice po vydání prvostupňového rozhodnutí u tří osob formuláři s ověřenými podpisy vyvrátil závěry správního orgánu I. stupně, že nejsou osobami hlásícími se k Řádu LKS a že byly zneužity jejich osobní údaje, nicméně stále trvá stav, kdy jedna osoba na základě kopie podpisového archu potvrdila, že podpis na podpisovém archu není její vlastnoruční, a jedna osoba uvedla, že byla při podpisu archu uvedena v omyl, z čehož orgán rozhodující o rozkladu dovodil, že i nadále trvá tento důvod pro zamítnutí registrace řádu ve smyslu návětí § 5 zákona č. 3/2002 Sb. S takovým závěrem však soud nemůže souhlasit. Orgánu rozhodujícímu o rozkladu je v první řadě nutno vytknout, že v rozhodnutí nespecifikoval, o které konkrétní „sporné“ osoby se jedná. Samotné konstatování jedné z nich, že byla při podpisu archu uvedena v omyl, nevysvětluje, v čem měl její omyl spočívat, ani to, kdo konkrétně a jakým jednáním ji v omyl uvedl. Údajné uvedení této osoby v omyl proto není možné automaticky spojit s úmyslným jednáním žalobce či Řádu LKS. Soud má dále ve shodě s názorem žalobce za to, že pouhé dva sporné podpisy jsou s přihlédnutím k celkovému množství předložených podpisů marginální, z níž nelze dovozovat žalobcův úmysl dosáhnout tímto způsobem nezákonně registrace Řádu LKS. Žalobce v této souvislosti přiléhavě argumentuje také tím, že při každé podpisové akci dochází k určitému riziku, že některé podpisy budou shromážděny chybovým způsobem. Tato míra chybovosti je v projednávané věci s ohledem na počet sporných podpisů zanedbatelná. Soud proto přisvědčuje žalobci, že nesrovnalosti týkající se podpisů pouhých dvou osob na podpisových arších, které mu orgán rozhodující o rozkladu v napadeném rozhodnutí vytkl, nelze považovat za systematickou nezákonnou činnost podřaditelnou pod ustanovení § 5 zákona č. 3/2002 Sb., která by bránila vyhovění návrhu na registraci.
77. Pouze na okraj soud uvádí, že zamítnutí návrhu na registraci Řádu LKS nebylo vystavěno na závěru o nedostatečném počtu podpisů osob hlásících se k řádu ve smyslu § 10 odst. 2 písm. c) zákona č. 3/2002 Sb. Úvahy znalce o počtu členů Řádu LKS, a stejně tak i žalobcův nesouhlas s těmito úvahami jsou tudíž pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť se míjí s nosnými důvody rozhodnutí ve věci samé.
78. Neopodstatněné jsou námitky, jimiž žalobce brojí proti závěru žalovaného, že v důsledku nezákonného působení Řádu LKS ve věznicích bez patřičného oprávnění či dohody s generálním ředitelem Vězeňské služby, případně ředitelem věznice došlo k porušení § 5 zákona č. 3/2002 Sb. Podle uvedeného ustanovení nemůže vznikat a vyvíjet činnost církev a náboženská společnost, jejíž učení nebo činnost sleduje porušení práva nebo dosažení nějakého cíle nezákonným způsobem. Výčet jednání uvedený pod písmeny a) – f) daného ustanovení, v nichž lze spatřovat naplnění jeho návětí, je pouze demonstrativní, o čemž svědčí slovo „zejména“, které tento výčet uvozuje. Za protiprávní činnost jsoucí v rozporu s § 5 zákona č. 3/2002 Sb., kterou Řád LKS sledoval dosažení cíle spočívajícího v jeho registraci žalovaným nezákonným způsobem, soud ve shodě se žalovaným považuje působení řádu ve věznicích prostřednictvím jeho koordinátorů. Realizace této činnosti, která je v rozporu s podmínkami stanovenými pro činnost církví a náboženských společností zákonem č. 3/2002 Sb., je překážkou registrace církve podle § 14 odst. 3 ve spojení s § 14 odst. 1 písm. c) téhož zákona č. 3/2002 Sb.
79. Vykonávat duchovenské služby v místech, kde se vykonává vazba či trest odnětí svobody, může pouze registrovaná církev a náboženská společnost, která získala oprávnění

k výkonu tohoto zvláštního práva podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 3/2002 Sb. Takovou církví (bez ohledu na to, že nesplňuje ani základní definiční znaky církve) Řád LKS ke dni vydání napadeného rozhodnutí prokazatelně nebyl. Žalobce se sice dovolává ustanovení § 43 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody s tím, že neregistrované církve lze podřadit pod „další instituce“ ve smyslu tohoto ustanovení, které se mohou podílet na naplňování účelu trestu, přehlíží však skutečnost, že uvedené ustanovení i v případě „dalších institucí“ podmiňuje jejich spolupodílení se na naplňování účelu trestu předchozí dohodou s generálním ředitelem Vězeňské služby, případně ředitelem věznice. Takovou dohodu Řád LKS se žádným z těchto orgánů Vězeňské služby neuzavřel, a již proto nemůže uspět jeho obrana, že ve věznicích působil prostřednictvím svých koordinátorů v souladu s § 43 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.

80. K výkladu ustanovení 43 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody soud dodává, že nesouhlasí s názorem žalobce o možnosti podřadit neregistrovanou církev mezi „další instituce“ ve smyslu tohoto ustanovení. Pokud by bylo úmyslem zákonodárce vztáhnout dané ustanovení i na neregistrované církve, pak by ve výčtu orgánů a institucí jednoduše uvedl „církve a náboženské společnosti“ bez bližší specifikace. Tím, že do výslovného výčtu výslovně zahrnul (pouze) registrované církve a náboženské společnosti, však dal jednoznačně najevo, že neregistrované církve mezi instituce, jež se za stanovených podmínek mohou podílet na naplňování účelu trestu, nepatří.
81. Soud, stejně jako žalovaný, považuje za mylnou též argumentaci žalobce, že zvláštní právo registrovaných církví (a náboženských společností) působit ve věznicích dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 3/2002 Sb., není automatickým zákazem opaku, tj. zákazem vyvíjení takové činnosti pro církve, kterým toto zvláštní oprávnění nebylo přiznáno. Podle § 20 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody k výkonu duchovní služby v místech, kde se vykonává trest odnětí svobody, jsou oprávněny pouze ty registrované církve a náboženské společnosti, kterým bylo přiznáno oprávnění k výkonu tohoto práva podle zvláštního právního předpisu (citované ustanovení v poznámce č. 8 pod čarou odkazuje na zákon č. 3/2002 Sb.). Umožňuje-li zákon vykonávat duchovenské služby v místech, kde se vykonává vazba či trest odnětí svobody, pouze těm registrovaným církvím a náboženským společnostem, které získaly oprávnění k výkonu tohoto zvláštního práva podle zákona č. 3/2002 Sb., prostým výkladem *a contrario* je nutno dospět k závěru, že jiné subjekty tak činit nemohou a nesmí. Působit ve věznicích na odsouzené ve smyslu šíření náboženské víry či získávání stoupenců nové církve či náboženské společnosti tedy nemůže bez dalšího „každý“, jak se mylně domnívá žalobce. Nelze než přitakat argumentaci žalovaného obsažené v jeho vyjádření k replice, že pokud by ve věznicích směli bez jakékoli regulace působit (a vykonávat duchovenské služby) představitelé libovolných uskupení označujících se za církve či náboženskou společnost, byl by tím zcela popřen smysl právní úpravy zvláštních práv podle § 7 zákona č. 3/2002 Sb., ale i smysl příslušné právní úpravy obsažené v zákoně o výkonu trestu odnětí svobody, který jakožto zvláštní právní předpis podle § 7 odst. 2 zákona č. 3/2002 Sb., výkon zvláštních práv upravuje.
82. Soud nevěšel ani na obhajobu žalobce, že působení koordinátorů Řádu LKS ve věznicích bylo přímým výkonem práva spadajícího pod čl. 15 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, dle něhož svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání je zaručena a každý má právo změnit své náboženství nebo víru anebo být bez náboženského vyznání. Odsouzení ve výkonu trestu odnětí svobody mají nepochybně právo na svobodu náboženského vyznání; vykonávání duchovenských služeb ve vztahu k nim, pod které spadá i jakékoliv osobní působení na odsouzené, jehož cílem je osvětlit jim podstatu určité

náboženské víry a získat je pro tuto víru (a pro církev, ve které je tato víra vyznávána), je však ze zákona vyhrazeno toliko registrovaným církvím a náboženským společnostem, jimž bylo přiznáno oprávnění k výkonu tohoto práva podle zvláštního právního předpisu (k tomu viz výše).

83. Žalobcem namítaný článek 15 odst. 1 Listiny základních práv a svobod se vztahuje toliko na aspekty vnitřní autonomie jednotlivce v otázkách morálních, etických, náboženských či světonázorových, do nichž stát nesmí zasahovat. Vnější projevy náboženského vyznání nebo víry však upravuje čl. 16 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo svobodně projevovat své náboženství nebo víru buď sám nebo společně s jinými, soukromě nebo veřejně, bohoslužbou, vyučováním, náboženskými úkony nebo zachováváním obřadu. Výkon tohoto práva však může být omezen zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu veřejné bezpečnosti a pořádku, zdraví a mravnosti nebo práv a svobod druhých (čl. 16 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). K legitimnímu omezení výkonu tohoto práva dochází mj. u osob nacházejících se ve vazbě či výkonu trestu odnětí svobody.
84. K tomu, aby vedl s odsouzenými korespondenční styk, nepotřeboval Řád LKS osoby koordinátorů v jednotlivých věznicích. Na existenci tří koordinátorů řádu nacházejících se toho času ve výkonu trestu odnětí svobody výslovně upozornil orgán rozhodující o rozkladu již v napadeném rozhodnutí, přičemž uvedl, že jejich jména zmínil žalobce ve svém vyjádření ze dne 20.11.2015. Ze strany žalovaného se tedy nejedná o žádné novum, které by poprvé zaznělo až ve vyjádření k žalobě. Ve zmíněném vyjádření ze dne 20.11.2015, které je podepsáno velmistrem řádu, je uvedeno, že se jedná o „*koordinátory naší církve*“ ve věznici Jiřice, Stráž pod Ralskem a Rýnovice. Soud nepochybuje o tom, že podstatou činnosti těchto koordinátorů (dle zmíněného vyjádření ze dne 20.11.2015 se jednalo o členy Řádu LKS) nebyl korespondenční sběr podpisů, ke kterému ve výkonu trestu neměli vhodné podmínky, ale osobní působení na odsouzené s cílem učinit z nich osoby hlásící se k řádu (ať již věřící, či přímo členy řádu). Aby tohoto cíle dosáhli, museli jednotliví koordinátoři odsouzeným, které oslovili, minimálně v hrubých rysech osvětlit podstatu víry, kterou vyznávají. Takové jednání je vzhledem k výše uvedenému třeba považovat za nezákonné vykonávání duchovenských služeb ze strany Řádu LKS, které žalovaný právem kvalifikoval jako porušení § 5 zákona č. 3/2002 Sb.
85. K argumentaci žalobce obsažené v replice, že žalovaný není oprávněn zamítnout registraci řádu z toho důvodu, že se domnívá, že jeho činnost může být dostatečně naplněna ve formě zapsaného spolku, postačí uvést pouze tolik, že důvodem zamítnutí návrhu na registraci řádu nebylo přesvědčení žalovaného o vhodnosti využití formy zapsaného spolku pro činnost fakticky vyvíjenou Řádem LKS.
86. Skutečnost, že soud shledal opodstatněnou žalobní námitku týkající se dvou sporných podpisů na podpisových arších, ke zrušení napadeného rozhodnutí nepostačuje. Další důvody, pro které žalovaný registraci Řádu LKS zamítl (Řád LKS není církví ve smyslu § 3 písm. a) zákona č. 3/2002 Sb.; nezákonnost působení řádu ve věznicích), totiž i nadále trvají a obtož jako samostatné důvody zamítnutí registrace. Ve vztahu k těmto důvodům žalobce nebyl se svými námitkami úspěšný.
87. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
88. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 21. května 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu